

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 czerwca 2020 r., wydanym w sprawie z powództwa A. C. przeciwko Towarzystwu (...) S.A. o zapłatę, Sąd Rejonowy w Zgierzu:

1. zasądził od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz A. C. kwotę 2 040,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;
3. nie obciążył powódki obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego;
4. nie obciążył powódki nieuiszczonymi kosztami sądowymi;
5. nakazał pobrać od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Z. kwotę 557,43 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Pozwany swej apelacji, zaskarżył wyrok w części, tj. w zakresie pkt. 1. i 3. sentencji w/w wyroku, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku w całości

w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, oraz podnosząc zarzuty naruszenia:

1. obrazę przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. 286 k.p.c. poprzez dowolną, selektywną, sprzeczną z zasadami logiki, ocenę materiału dowodowego, tj.: dowodu z opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii; dokumentacji medycznej dot. powódki; i uznanie, że opinie te są logiczne, kompletne i przekonujące, a co za tym idzie, że w wyniku zdarzenia z dnia 26 sierpnia 2016 r., na które powołuje się powódka u powódki wystąpił Trwały Uszczerbek na Zdrowiu na poziomie 10 %, o którym mowa w OWU, podczas gdy w/w opinie są błędne i brak jest podstaw do przyjęcia, aby były spełnione kryteria do przyjęcia trwałego uszczerbku na zdrowiu z pkt. 156 B Tabeli Oceny Procentowej Trwałego Uszczerbku na Zdrowiu, który to wymaga, aby doszło do uszkodzenia urazowego więzadeł, pomimo, że nie doszło u powódki do uszkodzeń więzadłowych w następstwie urazu i nie zostały u powódki spełnione przesłanki do wystąpienia trwałego uszczerbku na zdrowiu na poziomie aż 10 %,
2. obrazę przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 102 k.p.c. poprzez błędne zastosowanie i dowolne uznanie, że w niniejszej sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony, o którym mowa w tym przepisie, uzasadniający odstąpienie od obciążania powoda obowiązkiem zwrotu pozwanej kosztów procesu przed Sądem I instancji, a w konsekwencji rozstrzygnięcie o kosztach procesu na zasadzie słuszności;
3. obrazę przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. § 2 pkt. 5) rozporządzenia z dnia 3 października 2016 r. Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych (dalej jako (...)), poprzez ich niezastosowanie, a w konsekwencji zaniechanie rozstrzygnięcia o kosztach procesu należnych pozwanej zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.
4. obrazę prawa materialnego, tj.: naruszenie art. 805 § 1 i 2 pkt 2 k.c. w zw. z art. 829 k.c. i art. 6 k.c., poprzez niewłaściwe zastosowanie i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 2 040,00 zł z tytułu wystąpienia zdarzenia ubezpieczeniowego w postaci trwałego uszczerbku na zdrowiu, o którym mowa w OWU, w sytuacji gdy powódka nie wykazała, aby doznała takiego uszczerbku na poziomie 10 %.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o oddalenie apelacji jako bezzasadnej i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa według norm przepisanych

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe i stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, a w konsekwencji przyjmuje za własne.

Skarżący kwestionuje dokonaną przez Sąd pierwszej instancji ocenę dowodów z opinii biegłych, która doprowadziła do przyjęcia, że w wyniku zdarzenia

z dnia 26 sierpnia 2016 r. u powódki wystąpił trwały uszczerbek na zdrowiu na poziomie 10 %, o którym mowa w OWU. Podniesienie zarzutu uchybienia zasadzie swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c., nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego, ustalonego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów. Jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r. sygn. IV CK 387/04 oraz z dnia 27 września 2002 r. sygn. II CKN 817/00). Zdaniem Sądu Okręgowego, ocena opinii biegłych przeprowadzona przez Sąd Rejonowy była wnikliwa i w żaden sposób nie uchybia kryteriom z art. 233 § 1 k.p.c.

W szczególności, wbrew zarzutom apelacji, w opiniach biegłych nie występują nieścisłości czy sprzeczności. Powołani w niniejszej sprawie biegli (z zakresu ortopedii i rehabilitacji medycznej) jednoznacznie stwierdzili, że w wyniku wypadku z dnia 26 sierpnia 2013 roku A. C. doznała urazu skrętnego prawego stawu kolanowego z uszkodzeniem struktur wewnętrznych, czyli łątki bocznej oraz fałdu przedrzepkowego. Biegli zauważyli przy tym, że u powódki w momencie urazu istniały zaawansowane zmiany w postaci chondromalacji rzepekki i kłykcia bocznego uda i piszczeli, torbieli łątki bocznej, dalej odnotowali, że powódka cierpiała na chorobę zwyrodnieniową stawów kolanowych, a uraz nałożył się na te zmiany. Ostatecznie biegli ocenili, że trwały ortopedyczny uszczerbek na zdrowiu A. C. wynosi 10% i nie obejmuje on samoistnej choroby zwyrodnieniowej stawu kolanowego. Co więcej wnioski płynące z opinii zostały również potwierdzone przez biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej. Z kolei jak wynika

z dokumentacji medycznej powódki, w związku ze zdarzeniem A. C. została poddana zabiegom, polegającym na wstawieniu jej endoprotezy, oraz rekonstrukcji więzadła.

Sąd odwoławczy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, że biegli w sposób precyzyjny i wyczerpujący odpowiedzieli na pytania sądu. Zgodnie z utrwalonym poglądem prezentowanym w judykaturze, sąd ma obowiązek dopuszczenia na podstawie art. 286 k.p.c. dowodu z dodatkowej opinii biegłych, którzy wydawali już opinie w sprawie, lub z opinii dalszych biegłych, gdy zachodzi taka potrzeba,

a w szczególności, gdy przeprowadzona już opinia (bądź opinie) zawiera istotne luki, jest nieprzekonująca, niekompletna, pomija lub wadliwie przedstawia istotne okoliczności, nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, jest niejasna, nienależycie uzasadniona czy nieweryfikowalna (tak m.in. SN w wyroku z dnia 13 stycznia 2016 r. w sprawie V CSK 262/15, LEX nr 2020486; podobnie SA w Białymstoku w wyroku z dnia 9 grudnia 2016 r. w sprawie I ACa 664/16, LEX nr 2191491). W przekonaniu Sądu Okręgowego, taka sytuacja w rozpoznawanej sprawie nie zaistniała.

Reasumując, Sąd pierwszej instancji nie przekroczył granicy swobodnej oceny przeprowadzonych dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.), a poczynione na ich podstawie ustalenia faktyczne zostały następnie prawidłowo zakwalifikowane z punktu widzenia przepisów odpowiedzialności odszkodowawczej.

W tych okolicznościach także zarzut naruszenia prawa materialnego art. 805 § 1 i 2 pkt 2 k.c. w zw. z art. 829 k.c. i art. 6 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 2 040,00 zł z tytułu wystąpienia zdarzenia ubezpieczeniowego, należało uznać za całkowicie bezpodstawny. Sąd Okręgowy w pełni podziela motywy Sądu Rejonowego, które zdecydowały o zasądzeniu od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz A. C. kwoty 2 040,00 zł tytułem dalszej części odszkodowania wraz z odsetkami.

Za niezasadny należało uznać także zarzut naruszenia art. 102 k.p.c. Należy zgodzić się z Sądem I instancji, iż w przedmiotowej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za zastosowaniem omawianego przepisu. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy przy zastosowaniu art. 102 k.p.c. należy brać pod uwagę okoliczności dotyczące charakteru konkretnej sprawy, a ta miała ewidentnie charakter ubezpieczeniowy. Rozstrzygnięcie sporu zależało od prawidłowego ustalenia procentowego wskaźnika wielkości uszczerbku na zdrowiu powódki. Dla wyliczenia tej wartości konieczne było skorzystanie z opinii biegłych z zakresu ortopedii, chirurgii urazowo-ortopedycznej i rehabilitacji medycznej. Powódka jednak na etapie podejmowania decyzji o wytoczeniu powództwa nie mogła samodzielnie przewidzieć rozstrzygnięcia bez skorzystania z wiadomości specjalnych. Powódka wygrała niniejszą sprawę zaledwie w 20%, zatem koszty winny ją obciążać w 80%, tj. w kwocie

4 827,20 zł (powódka poniosła już koszty w łącznej wysokości 3 617,00 zł), a więc przekraczającej wysokość należnego jej świadczenia odszkodowawczego (3 400,00 zł). Sytuacji tej nie da się pogodzić z zasadami słuszności, co prawidłowo wywiódł, stosując zasady sędziowskiego uznania, Sąd Rejonowy. Wobec powyższego należy uznać, iż w sprawie niniejszej brak było podstaw do obciążania powódki obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego.

W tych okolicznościach również zarzut naruszenia art. art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. § 2 pkt. 5) rozporządzenia z dnia 3 października 2016 r. Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych, poprzez ich niezastosowanie należało uznać za całkowicie bezpodstawny.

W tym stanie rzeczy, nie podzielając zarzutów sformułowanych w wywiedzionym środku zaskarżenia, Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie artykułu 385 k.p.c. O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w kwocie 450 zł ustalono na podstawie § 2 pkt 3) w zw. z § 10 pkt 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265).